

ת"פ 25852/07/16 - מדינת ישראל, המאשימה נגד אוראל שירזי, הנאשמת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 25852-07-16 מדינת ישראל נ' שירזי
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד

אוראל שירזי - הנאשמת
ע"י ב"כ עו"ד משה קשלס

הכרעת דין

בפתח הדברים, מודיע בית המשפט על זיכוי הנאשמת.

רקע

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה את העבירות הבאות:

הטרדה באמצעות מתקן בזק - לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב - 1982; איומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"); תקיפה סתם - לפי סעיף 379 לחוק העונשין; הסגת גבול - לפי סעיף 447 (א) לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד - לפי סעיף 452 לחוק העונשין; תקיפה הגורמת חבלה - לפי סעיף 380 לחוק העונשין; הפרת הוראה חוקית - לפי סעיף 287 (א) לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום, א.ד. (להלן: "המתלוננת") ש.ש. (להלן: "המתלונן"), היו בני זוג עובר למועד המפורט בכתב האישום, ולהם שתי בנות. לאחר פרידה של כשלושה חודשים, שבו המתלוננים לחיות ביחד באמצע חודש ינואר 2016. במהלך תקופת הפרידה, היה מתלונן בקשר עם הנאשמת, השניים החליפו ביניהם מכשירי טלפון ובידי הנאשמת היה מכשיר הטלפון של המתלונן, בו תמונות עירום של המתלוננת אשר שלחה אותו אל המתלונן. בין התאריכים 19.1.2016 ועד 23.1.2016, הטרידה הנאשמת את המתלוננת במכשיר טלפון סלולרי, בכך שהתקשרה אל מכשיר הטלפון של המתלוננת מספר פעמים רב בכל שעות היום והלילה, שלחה לה הודעות, שוחחה עם בנותיה הקטנות ואמרה להן שהמתלונן אינו אביהן. בנוסף, פרסמה הנאשמת את מספר הטלפון של המתלוננת כמי שמציעה שרותי מין ואנשים שונים התקשרו אליה על מנת להזמין שרותי

עמוד 1

מין. באותה תקופה, הטרידה הנאשמת את המתלונן בכך שהתקשרה אליו מספר פעמים רב, שלחה לו הודעות, דרשה ממנו לחזור אליה ולעזוב את המתלוננת. בנסיבות אלה, איימה הנאשמת על המתלונן בכך ששלחה אליו הודעות בהן רשמה שתשרוף את המתלוננת ואת בנותיהם.

בתאריך 23.1.2016, בסמוך לשעה 08:00, הסיגה הנאשמת גבול אל דירת המתלוננים (להלן: "הדירה"), נכנסה לחדר השינה שלהם, דרשה את מכשיר הטלפון שלה ותקפה את המתלוננים ואת בנותיהם בכך שהכתה את המתלוננת, משכה בשערה, ירקה עליה ובעטה בילדות. בנסיבות אלה, איימה הנאשמת על המתלוננת ועל משפחתה, בכך שאמרה שתשרוף את המתלוננת ואת בנותיה, תשבור את רכבה ואת כל הבית. בנוסף, תקפה הנאשמת את המתלוננת בכך שתפסה בשערה והטיחה את ראשה ברצפה, זאת בנוכחות בנותיה. כתוצאה מהאמור, נגרמה למתלוננת חבלה בברך רגל שמאל.

בהמשך, נעלה הנאשמת את עצמה בחדר השינה וגרמה נזק לרכוש המתלוננת בכך ששברה מגירה, משקוף, זרקה מחשב מחלון הבית וניפצה חפצים נוספים. בנסיבות אלה, תקפה הנאשמת את המתלונן בכך ששרטה אותו בצווארו והכתה בגופו. כתוצאה מכך נגרמה למתלונן שריטה מדממת בצווארו.

ביום 24.1.2016, שוחררה הנאשמת ממעצר ובית המשפט אסר עליה ליצור קשר ישיר או עקיף עם המתלוננים למשך 60 יום (להלן: "ההוראה החוקית"). בין התאריכים 4.2.2016 ל- 9.2.2016, הפרה הנאשמת את ההוראה החוקית בכך שהתקשרה פעמים רבות למכשיר הטלפון של המתלונן.

2. הנאשמת אישרה את קיומה של מערכת יחסים בינה לבין המתלונן, אך כפרה במיוחס לה בכתב האישום. לפיכך, נשמעו הוכחות.

במהלך פרשת התביעה, העידו העדים הבאים: המתלוננים; רס"ב יונתן ברמן (להלן: "השוטר ברמן") - אשר ערך עימות בין הנאשמת למתלוננת; רס"ר שי מנקט (להלן: "השוטר מנקט") - אשר גבה את הודעת הנאשמת; רס"ל עומרי כפיר (להלן: "השוטר כפיר") - אשר הגיע את זירת האירוע ביום 23.1.2016. המאשימה הגישה מסמכים שונים ובהם הודעות הנאשמת.

במהלך פרשת ההגנה, העידו רס"ר יצחק לאוטרבך (להלן: "השוטר לאוטרבך") - אשר העיד על אירוע בו היו מעורבים הצדדים ואינו מפורט בכתב האישום, וכן הנאשמת בעצמה. בנוסף, הוגשו מסמכים שונים ובהם הודעות המתלוננת במשטרה.

טעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה טען, כי המתלוננת שבה בעדותה על הודעותיה במשטרה, למעט חלק אחד. לטענתו, יש לראות חיזוקים לעדות זו בנתונים אלה: עדות המתלונן, שציין כי הנאשמת בעטה או דרכה על אחת הבנות; החבלה בה הבחינה המתלוננת יומיים לאחר האירוע, והעידה על כך במשטרה; העובדה שהמתלוננת לא הפחיתה מהאירוע שקדם למתואר בכתב האישום ומהאלימות שהיתה בו, גם אם התייחסה רק לאלימות מילולית. עוד טען ב"כ המאשימה, כי המתלוננת העידה ששמעה שיחת טלפון אשר נערכה בין אחת מבנותיה לבין הנאשמת. לגבי עדותו של המתלונן, טען כי העיד שנאלץ להדוף את

הנאשמת מביתו, נשרט ממנה בצווארו, וכן העיד על איומים ששלחה לו המתלוננת בהודעה. לצד זאת, לא העיד על אלימות כלפי המתלוננת. ב"כ המאשימה הוסיף, כי הנאשמת בעצמה הודתה שהסיגה גבול לבית המתלוננים. לפיכך, עתר להרשיע את הנאשמת, לכל הפחות, בהוראות החיקוק למעט הפרת הוראה חוקית והטרדה באמצעות מתקן בזק.

4. ב"כ הנאשמת טען, כי לא הוצגו ראיות לעבירות הטרדה באמצעות מתקן בזק והפרת הוראה חוקית, ואף לא נעשו פעולות חקירה לצורך בחינת עבירות אלה. לגבי המתלוננת, טען שמדובר במתלוננת בעלת מניע, אשר לא העידה אמת בבית המשפט לגבי השלכת מכשיר טלפון על ידה מהחלון, וכן בנוגע לאירוע שהתרחש בין הצדדים בטרם המיוחס בכתב האישום. לגבי שאלת האלימות כלפי המתלוננת ובנותיה, טען כי המתלון לא העיד על כך במשטרה ובבית המשפט, ואילו החבלה אותה הציגה המתלוננת ברגלה התגלתה יומיים לאחר האירוע בעת שנחקרה תחת אזהרה בשל תלונה של הנאשמת כנגדה. ביחס לחבלה שנגרמה למתלון, העיד המתלון בעצמו כי לא נגרמה לו באופן מכוון. אשר לשאלת ההיזק לרכוש, היפנה ב"כ הנאשמת לעדות המתלון, ממנה עולה שלא נגרם נזק למחשב, שהוא דחף את הדלת, וכן היפנה לכך שלא נמצאו ראיות לנזק לחפצים אחרים שנטענו. ב"כ הנאשמת טען עוד, כי המתלוננת מסרה מספר גרסאות בעת עדותה בבית המשפט ביחס לשיחת הטלפון שנערכה עם בתה, וחוסר בפעולות חקירה בסיסיות בסוגיה זו. באופן דומה, ובשל חוסר פעולת חקירה לביסוס עדות המתלון, טען כי לא ניתן לבסס ממצאים לגבי טענת המתלון בדבר הודעה מאיימת ששלחה לו הנאשמת. בהתחשב בנסיבות המקרה המתפתח, טען ב"כ הנאשמת כי לא הוכחו יסודות עבירת הסגת הגבול. לפיכך, עתר לזיכוי הנאשמת מכל המיוחס לה.

דין והכרעה

5. לגבי חלקים מהמפורט בעובדות כתב האישום, לא הוצגו ראיות כלשהן או הוצגו הערכות בלבד, כפי שעלה אף מטעוני המאשימה בסיכומיה.

המאשימה ייחסה לנאשמת עבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק. מדובר בשיחות טלפון רבות, מסרונים, שיחות עם בנותיה הקטניות של המתלוננת ואף פרסום מספר הטלפון שלה, על ידי הנאשמת, כמי שמציעה שירותי מין באופן שהביא אנשים שונים להתקשר אליה לצורך זה. למעשה, עדותה של המתלוננת מהווה את הבסיס לחלקים רבים בכתב האישום, כך גם לגבי עבירת ההטרדה באמצעות מתקן בזק. בחינת עדות זו בסוגית ההטרדה, מעלה כי מדובר בשורה של השערות, הערכות וקביעות בלתי מבוססות. האמירה היחידה אותה ייחסה המתלוננת מפורשות לנאשמת, ככזו שנאמרה לה ישירות על ידיה ולא כ"חשד" או "הערכה" שמדובר בנאשמת, היא שיחת טלפון בה הנאשמת "**ביקשה שאפסיק להטריד את ש"** (עמ' 13 ש-16 לפרוט'). לעומת זאת, המתלוננת העידה כי עובר לאירוע שהתרחש בביתה, במהלך אותה תקופה בה לכאורה הוטרה על ידי הנאשמת, "**מעולם לא דיברתי איתה**" (עמ' 14 ש-1, עמ' 18 ש-20-21 לפרוט'). המתלוננת התייחסה בעדותה להטרדות טלפוניות מצד גברים שונים אל מכשיר הטלפון שלה, כאשר ייחוס הדברים לנאשמת נעשה על ידי המתלוננת כהערכה בלבד, עדות שמועה כלשהי וללא כל ביסוס עובדתי או ראייתי (ראו עמ' 14 ש-6-2 לפרוט'). ההסבר שנתנה המתלוננת לכך שהיא יודעת "בוודאות" כי מדובר במתלוננת הוא ש"**מספר האנשים שאני מדברת איתם בסלולארי הוא מאוד מצומצם**" (עמ' 24 ש-17-18 לפרוט'), וכן כי מדובר ב"**דפוס שמלווה אותה עד היום**" (עמ' 24 ש-18 לפרוט'). אין מדובר בעדות שניתן לבסס עליה ממצאים כנגד הנאשמת, בסוגית ההטרדות.

באופן דומה, לגבי שיחות טלפון בין הנאשמת לבין בנותיה הקטניות של המתלוננת, העידה המתלוננת אך ורק על שיחת טלפון יחידה במהלכה איימה, לכאורה, הנאשמת על בתה הקטנה של המתלוננת. המתלוננת העידה כי שמעה את השיחה וזו אף הוקלטה. לא התקבל כל הסבר מניח את הדעת, לכך שהקלטת שיחה זו לא נתפסה כמוצג ולא הוצגה בבית המשפט, למרות שהמתלוננת נשאלה על כך מפורשות בחקירתה הנגדית. באופן דומה, לא הוצגו כל מסרון או פרטי מכשיר טלפון, מהם ניתן ללמוד על הטרדות המתלוננת בידי הנאשמת או שיחות טלפון שבוצעו על ידה אל המתלוננת. כפי שעלה מעדותו של אחד החוקרים בתיק - יחידת החקירה לא חקרה לעומק את זהות בעלי מכשיר הטלפון, באמצעותו בוצעו לכאורה שיחות אל המתלוננת (ראו עמ' 11 לפרוט'). בנוסף, לגבי אותה שיחה יחידה אשר נערכה, לכאורה, עם בתה הקטנה, סתרה המתלוננת את עצמה בכך שלאחר שהעידה כי אותה שיחת טלפון הוקלטה (עמ' 13 ש- 24-26 לפרוט'), חזרה בה לאחר שנשאלה מדוע התייעוד אינו בחומר הראיות, וטענה כי שיחה זו לא הוקלטה (עמ' 25 ש-4 לפרוט').

אף לגבי התנהלות אותה שיחה - אשר כאמור, לא הוצגה כל ראיה ביחס למקור שלה ולזהות הדובר - טיעוניה של המתלוננת כי זיהתה את הנאשמת הם בעייתיים ביותר: תחילה, טענה כי הנאשמת היא שאימה על בתה הקטנה בשיחת הטלפון אותה שמעה בעצמה (עמ' 13 ש- 24-25 לפרוט'), ואף שבה והבהירה **"אני מצליחה לשמוע גם שהטלפון נמצא צמוד לאוזן של הבת שלי"** (עמ' 25 ש- 12-13 לפרוט'). לא עלה בידי המתלוננת להסביר באופן המניח את הדעת, מדוע העידה במשטרה כי **"לאחר מכן הבת שלי ניתקה לה את השיחה ורצה אליי בוכה"** (עמ' 15 ש- 14-15 לפרוט'), נתון המעיד על מרחק בינה לבין בתה, ובו בזמן הצליחה לשמוע את תוכן השיחה, על אף שמכשיר הטלפון היה צמוד לאוזנה של בתה, אשר רצה אליה רק לאחר ניתוק השיחה. בנוסף, המתלוננת מסרה פירוט של הקללות אותן הטיחה לכאורה הנאשמת בבתה הקטנה. כשנשאלה מדוע אפשרה את המשך השיחה, על אף ששמעה את אותן קללות - כדבריה, **"זו הייתה שיחה כזו, קללות, כל מילה שנייה הייתה קללות"** (עמ' 25 ש- 21 לפרוט') - הסבירה שמדובר היה בשיחה קצרה מאוד של שלוש ארבע שניות (עמ' 25 ש- 23 לפרוט'), דברים שאינם עולים בקנה אחד.

מיד לאחר מכן, חזרה בה המתלוננת מגרסתה ששמעה את הקללות מצד הנאשמת, בכך שאישרה כי בתה הקטנה היא שסיפרה לה על תוכן שיחת הטלפון ואילו היא נמצאה לידה ושמעה את תשובותיה (עמ' 25 ש- 30-31 לפרוט'). כאמור לעיל, בנוסף לסתירות ולחוסר ההיגיון הפנימי של גרסאות המתלוננת בסוגית שיחת טלפון זו, לא הוצגה כל ראיה לגבי זהות הדובר באותה שיחה. לפיכך, לא עלה בידי המאשימה להוכיח הטרדות אלה באמצעות מתקן בזק וכן איומים בשיחת טלפון זו.

באופן דומה, התייחס המתלונן להטרדות טלפוניות מצד הנאשמת כלפיו: **"היו כמה ימים של הטרדות טלפוניות שהגיעו לטלפון שלי ושל א', אני לא יכול לדעת מי הטריד, כל מיני הטרדות שאמרו שהייתי איתה, הייתי איתו, הייתי עם זה"** (עמ' 33 ש- 13-14 לפרוט'). מדובר בהתייחסותו היחידה של המתלונן, להטרדות טלפוניות מצד הנאשמת, בין אם לפני האירוע בדירה ובין אם לאחריו. בנסיבות אלה, ובלא ראיה כלשהי שנעשו שיחות מצד הנאשמת אל המתלונן, לא עמדה המאשימה בנטל הראייתי להוכחת הפרת ההוראה החוקית שלא ליצור קשר עם המתלוננים, לאחר האירוע בדירה, בוודאי כאשר לא הוצגה כל ראיה הקשורה למחקרי תקשורת.

6. התנהלות המתלוננת, כמפורט לעיל, לא פסחה על חלקים נוספים בעדותה בבית המשפט. המתלוננת העידה בהרחבה לגבי אירוע הסגת הגבול והאלימות אשר התרחש בדירה: תחילה, טענה כי שהתה

בחדר השינה עם המתלונן, הם שמעו דפיקות בדלת חדר השינה, "התעוררתי משינה ואז ראיתי את הנאשמת, אני זוכרת שהיא נתלתה על ש' והתחילה לשרוט אותו בצוואר... ככה זה התחיל, הבנות שלי התחילו לצרוח ולבכות, היא בעטה באחת ודרכה על השנייה וש' ניסה להדוף אותה ולא הצליח" (עמ' 14 ש- 23-26 לפרוט'). המתלונן בעצמו העיד על תיאור מצב שונה ביחס לחלק זה של האירוע: לדבריו, אחת הילדות דפקה על דלת חדר השינה, המתלונן פתח את הדלת והבחין בנאשמת אשר ביקשה ממנו לאסוף את חפציו, לבוא איתה ולהביא עימו את מכשיר הטלפון שלה אשר היה ברשותו. המתלונן השיב לה שיחזיר את מכשיר הטלפון ביום ראשון, אך הנאשמת, אשר הבחינה במכשיר על שולחן בחדר השינה, ניסתה להגיע אליו. בשלב זה, ניסה המתלונן לחסום בגופו את הנאשמת, ואילו המתלוננת לקחה לידיה את מכשיר הטלפון (עמ' 28 ש- 6-21 לפרוט'). במהלך כל שלב ראשוני זה, לא תיאר המתלונן כל אלימות מצד הנאשמת כלפיו או כלפי בנותיו, בשונה מתיאור המתלוננת. רק בהמשך, לאחר התרחשות נוספת שתפורט בהמשך, תיאר המתלונן מגע מסוים בין הנאשמת לבין ולבנותיו. המתלונן העיד, כי "אני התחננתי לאוראל שתצא מהבית ומהחדר עוברים לכיוון המסדרון שהוא מקום צר ושם היה מאבק שאני חוסם את אוראל עם הגוף שלי, הילדה שלי נצמדת אליי לרגל... ואני מתחיל ללכת במסדרון תוך כדי מאבק עם אוראל שבסופו של דבר אני נשרטתי בצוואר, הילדה קיבלה מכה ברגל או דריכה מהרגל אני לא יודע בדיוק איך זה קרה. התחלתי להביא את אוראל לכיוון דלת הכניסה... אני חוסם והולך לכיוונה כדי שתלך לכיוון היציאה מהבית... היא ניסתה להתקדם ואני חסמתי אותה ותוך כדי אני נשרטתי. ניסיתי להדוף אותה לכיוון הכניסה אבל רק עם ההליכה שלי..." (עמ' 28 ש- 27 - עמ' 29 ש-2 לפרוט'). המתלונן אף הסביר ש"השריטה נגרמה מטבעת או צמיד של הנאשמת" (עמ' 29 ש- 20 לפרוט').

מעבר לכך שתיאור הדברים אינו מתיישב עם עדותה של המתלוננת לגבי כך שהנאשמת נתלתה על צווארו של המתלונן ושרטה אותו, הרי תיאורו של המתלונן בעצמו, לגבי אופן גרימת החבלות בגופו, אינו עולה בגדר יסודות עבירת תקיפה הגורמת חבלה. כפי שתיאר המתלונן, הדבר נגרם תוך מאבק פיזי בינו לבין הנאשמת, בשלב בו יוזם הפעלת הכוח הוא המתלונן בעצמו, אשר דחק את הנאשמת אל הכניסה לבית באמצעות גופו תוך התקדמותו לכיוון זה. לא ניתן למצוא בעדותו בבית המשפט תיאור של חבלה או של תקיפה אשר בוצעו באופן מכוון, בלתי מידתי, ולא בשל טעות או לשם הגנה עצמית. כך יש אף לראות את תיאור המתלונן לגבי המכה שקיבלה בתו, תוך כדי התקדמותו בהדיפת הנאשמת אל מחוץ לדירה, כשהבת צמודה לרגלו. לא ניתן לשלול כי המכה לקטינה לא ניתנה על ידי הנאשמת (ראו דברי המתלונן לעיל), ולכל הפחות שמדובר היה בחלק מאותה מהומה במהלכה המתלונן דחק בכוח את הנאשמת אל עבר דלת הדירה. כך, אף המתלונן ענה לשאלה לגבי תקיפת בנותיו על ידי הנאשמת: "בכוונת תחילה? מה פתאום, אולי תוך כדי מריבה הייתה דריכה" (עמ' 34 ש-20 לפרוט').

כפי שצוין ויפורט עוד בהמשך, לא ניתן לתת אמון בגרסת המתלוננת, אשר אינה משתלבת עם גרסת המתלונן, מתארת התרחשויות שונות, ולכל הפחות - לא ניתן לבסס על עדותה ממצאים, מעבר לקיומו של ספק סביר לנוכח השוני בין גרסאות עדי התביעה.

לפיכך, לא הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשמת תקפה את המתלונן או את אחת הבנות הקטינות במהלך האירוע.

7. המתלוננת העידה כי הנאשמת תקפה אף אותה: **"היא נכנסה, הדפה אותי, תפסה לי את השיער, שקמתי היא תפסה לי את השערות והטיחה לי את הראש ברצפה, זה עוד היה במטבח, היא הטיחה לי את הראש"** (עמ' 15 ש-24-25 לפרוט'). עדות זו מעוררת קושי ראשוני ביחס לזירת התרחשות תחילת האירוע האלים, כאשר לא ברור כיצד האירוע החל במטבח (תפיסת שיערה של המתלוננת בעת "שקמתי") ולא בחדר השינה, כפי שהעידה תחילה. בנוסף, וחשוב מכך, דברי המתלוננת לא מצאו כל ביטוי בעדותו של המתלונן, אשר נכח במהלך כל האירוע. המתלונן העיד באופן מפורט על כל חלקי האירוע, החל מתחילתו ועד לסופו, תיאר את המגע הפיזי בינו לבין הנאשמת, אך לא העיד על כל מגע פיזי בין הנאשמת לבין המתלוננת. המתלונן אף תיאר באופן שונה את תחילת האירוע, כפי שפורט לעיל, אשר החל בדו שיח בינו לבין הנאשמת, כאשר הנאשמת ביקשה לקבל את מכשיר הטלפון שלה וכן אמרה למתלונן לאסוף את חפציו ולבוא איתה. עדותה של המתלוננת, כי הנאשמת נכנסה, הדפה אותה, אחזה בשערותיה והטיחה את ראשה ברצפה, מתארת אירוע שונה לחלוטין. לא ניתן כל הסבר מניח את הדעת, לכך שאירוע כה אלים "נעלם" מעיניו של המתלונן. אף החבלות בברכה של המתלוננת, אותן הציגה בתחנת המשטרה אך יומיים לאחר האירוע (ת/4), אינן מחזקות את הטענה בדבר הטחת ראשה ברצפה.

בהתחשב בקשיים אלה, ההבדלים המשמעותיים בין גרסאות המתלוננים בסוגיה זו וכן הקושי במתן אמון במתלוננת, לא הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשמת תקפה את המתלוננת.

8. המתלוננת העידה כי לא לקחה לידיה את מכשיר הטלפון של הנאשמת, אשר היה ברשותו של המתלונן, וכן לא השליכה אותו מחלון הדירה (עמ' 17 ש-18-20 לפרוט'). דברים אלה עומדים בסתירה לעדותו של המתלונן, אשר העיד כי המתלוננת לקחה את מכשיר הטלפון לידיה ו"**העיפה את הטלפון מהחלון בקומה 18**" (עמ' 28 ש-22-23 לפרוט'). בהמשך עדותה, כשעומתה המתלוננת עם גרסתו של המתלונן, שבה על כך שכלל לא נגעה במכשיר הטלפון (עמ' 22 ש-1 לפרוט'), אך כשעומתה עם דבריה שלה במשטרה, לפיהם ניסתה למחוק תמונות באותו מכשיר טלפון - טענה כי אינה זוכרת (עמ' 22 ש-4-6 לפרוט'). המתלוננת לא מסרה כל הסבר לדבריה בהודעתה במשטרה, לפיהם לקחה את מכשיר הטלפון, החזיקה אותו מחוץ לחלון הדירה תוך כדי מחיקת תמונות, וכשנדחפה על ידי הנאשמת המכשיר נפל (נ/2 ש-60-62, עמ' 22 ש-9-18 לפרוט'). בהמשך עדותה, שינתה שוב המתלוננת את גרסתה, והעידה כי **"יכול להיות"** שהדברים אותם מסרה בהודעתה במשטרה לגבי נפילת מכשיר הטלפון אכן קרו (עמ' 22 ש-29 - עמ' 23 ש-3 לפרוט').

סוגיה זו של עדות המתלוננת לגבי מכשיר הטלפון, מוסיפה ומכרסמת במהימנותה.

9. המתלוננת טענה, כי במהלך האירוע איימה הנאשמת שתשרוף אותה ואת בנותיה (עמ' 15 ש-31 לפרוט'). דברים אלה לא מצאו כל ביטוי בעדותו של המתלונן. המתלונן אכן העיד לגבי איומים מצד הנאשמת, אך העיד שמדובר באיומים במסרון ולא העיד לגבי איומים במהלך האירוע בדירה. לדבריו, הנאשמת כתבה ש"**אם אני אחזור לשם או לא אצא משם או יעזוב היא תשרוף אותי ואת הבנות**"

(עמ' 33 ש- 28-29 לפרוט'). יחד עם זאת, חוסר ראייתי מצטבר, משפיע באופן משמעותי על היכולת לבסס ממצאים אך ורק על יסוד עדות זו: לא נמסר כל הסבר, מדוע אותו מסרון או אותה הודעה לא תועדו על ידי המתלונן או עד ידי היחידה החוקרת; לא נמסר הסבר, מדוע לא הוצגה כל ראיה לגבי אותו איום במהלך המשפט; לא נמסר כל הסבר, מדוע לא הוצגה ראיה לגבי משלוח הודעה ממכשיר הטלפון של הנאשמת או ממכשיר טלפון אחר, אל מכשיר הטלפון של המתלונן, ואף לא נמסר האם נעשה ניסיון חקירה בתחום זה.

כאשר הראיה היחידה לגבי הודעת איומים היא עדותו של המתלונן, ובהיעדר הסבר כלשהו לחוסר פעולות חקירה בסיסיות שיש בהן לאשש או לכרסם בעוצמת ראיה זו, באופן הפוגע בהגנת הנאשמת, אני מוצא כי אין די בכך על מנת להוכיח את דבר האיום על ידי הנאשמת במסרון, מעבר לספק סביר. באשר לעבירת האיומים במהלך האירוע - כאשר הראיה היחידה היא עדותה של המתלוננת, אשר לוקה במהימנותה, ואילו המתלונן אשר נכח במהלך כל האירוע לא העיד דבר לגבי איומים אלה, קיים למעלה מספק סביר כי הנאשמת אכן איימה.

10. המשך האירוע בדירה, מתייחס להסתגרות הנאשמת בתוך חדר וגרימת נזק. המתלוננת העידה כי הנאשמת זרקה מחשב השייך לה מהחלון, שברה את משקוף החדר וגרמה נזק לקיר שמסביבו (עמ' 14 ש- 28, עמ' 15 ש- 3, 30 לפרוט'). בנוסף, טענה כי מצאה שידה שבורה באותו חדר (עמ' 15 ש- 33 לפרוט'). מחומר הראיות עולה, כי הנאשמת הסתגרה באחד החדרים ואולם המתלונן בעצמו העיד שפרץ את דלת החדר, **"נתתי מכה עם הכתף ופתחתי את הדלת"** (עמ' 28 ש- 25 לפרוט'), ובהמשך אף אישר ש**"בטוח שמזה נגרם הנזק"** (עמ' 31 ש- 25 לפרוט'), כך שלא הוכח ברף הנדרש, כי הנאשמת גרמה את הנזק למשקוף ולקיר שמסביבו.

לגבי הנזק למחשב הנייד, אשר נטען שהושלך מהחלון על ידי הנאשמת, העידה המתלוננת כי הנאשמת איימה שתגרם נזק למחשב, בעודה נעולה בחדר בו הוא נמצא, וכשהמתלוננת נכנסה אל החדר - לא מצאה אותו (עמ' 15 ש- 5-1 לפרוט'). המתלוננת אישרה שלא הבחינה בנאשמת משליכה את המחשב (עמ' 23 ש- 4-5 לפרוט'), ובנוסף המחשב לא נמצא בחיפוש שנערך על ידי שוטר במקום (עמ' 37 ש- 27-28 לפרוט'). באופן זה, מדובר בנסיבות בהן מתבקש בית המשפט להסיק, כי הנאשמת השליכה את המחשב מהחלון, לאור האיום המוקדם לגרימת נזק והעובדה שהוא לא נמצא בחדר. לעומת המתלוננת, אף המתלונן העיד על חלק זה של האירוע, אך לא העיד דבר לגבי איומים מוקדמים לגרימת נזק למחשב, העיד כי שמע רעשים בתוך החדר, וכן שהבחינו בחדר, לאחר מכן, במחשב שנגרם לו נזק אך אינו יודע כיצד (עמ' 29 ש- 17-18 לפרוט'). בנוסף, הבהיר המתלונן כי הדבר התרחש בעת שפרץ את דלת החדר: **"נתתי מכה עם הכתף ופתחתי את הדלת, המחשב כנראה שהוא קיבל איזה מכה, בעיניים לא ראיתי מי נתן את המכה או מה..."** (עמ' 28 ש- 25-26 לפרוט'). ובהמשך: **"אני יודע שאחר כך ראינו שלמחשב נגרם נזק אך אני לא יודע מה בדיוק היה שם, לא יודע באיזה צורה, אם נפל או קיבל מכה מהיד, אני לא יודע"** (עמ' 29 ש- 17-18 לפרוט').

צירוף עדויות המתלוננים, מעלה כי לא ניתן לגבש תמונה ראייתית לגבי מחשב מסוים, האם מדובר במחשב שנזרק על ידי הנאשמת מהחלון, או מדובר במחשב שנמצא בחדר ונגרם לו נזק במהלך המקרה, לא ברור כיצד. כך, לא ניתן אף לבסס כממצא ברף הנדרש, שהנאשמת איימה כי תגרם נזק למחשב, זאת לאור העובדה שהמתלונן, אשר נכח במהלך כל האירוע, לא העיד על כך, וכן הקושי במתן אמון בעדות המתלוננת.

באופן דומה, ונוכח תיאור הפריצה האלימה של דלת החדר, לא ברור כיצד ובאיזה אופן נגרם נזק לשידה (תיעוד הנזק לשידה הסתכם בצילום חזית מגירה, שנמצאה על הרצפה בסמוך לשידה -ת/5 - כאשר כלל לא ברור אם אכן מדובר בנזק).

לפיכך, לא עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לספק סביר כי הנאשמת גרמה להיזק במזיד.

11. המאשימה ייחסה לנאשמת עבירת הסגת גבול, בגין האירוע שהתרחש בדירה. הנאשמת טענה, כי סיכמה עם המתלוננים שתגיע לביתם על מנת לקבל לידיה רכוש השייך לה, כגון מכשיר טלפון שנתנה לנאשם ורכב ששכרה עבורו, וזאת בלא שקבעו מועד מסוים (עמ' 44 ש- 14-16 לפרוט'). גם אם לא אקבל גרסה זו במלואה, הרי המתלון אישר כי היה בידו מכשיר טלפון השייך למתלוננת, לגביו הסכים להשיבו לידיה בהמשך, וכן כי כשנכסה לדירה ביקשה ממנו את מכשיר הטלפון ושיצטרף אליה (עמ' 28 ש- 16-17 לפרוט'). לפיכך, לא ניתן לראות במעשיה של הנאשמת עבירת הסגת גבול, כאשר אינם מקימים את מטרת הכניסה לדירה לשם הפחדה, העלבה, הקנטה או ביצוע עבירה. אף הישגות הנאשמת במקום בהמשך, אינה עולה בגדר הישגות שלא כדין, במיוחד נוכח משך האירוע הקצר, כפי שהעיד המתלון **"מאותו הרגע שהיא הופיעה אצלי בדלת ועד שהיא הייתה מחוץ לדירה"** (עמ' 28 ש- 11-13 לפרוט').

לפיכך, לא הוכחו יסודות עבירת הסגת הגבול ברף הפלילי הנדרש.

נוכח כל האמור לעיל, אני מורה על זיכוי הנאשמת מהמיוחס לה בכתב אישום זה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתנה היום, כ"ד ניסן תשע"ח, 09 אפריל 2018, במעמד הצדדים